

T O M I S

XXXVI, 1

REVISTĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

CEL CE VA BEA DIN APA, PE CARE O VOIU DA EU
NU VA INSETA IN VEAC. — IOAN IV. 14

S U M A R U L

1) In prag de an nou	Mareșal Antonescu
2) Ajutorul de iarnă	Mareșal Antonescu
I. P. S. Patriarh Nicodim
3) Unire'n cuget și'n simțiri	Pr. Gh. Sorescu
4) Furtuna	Pr. Const. I. Gheorghe
5) Hristos în centrul vieții	Pr. V. Nartea
6) Frații Domnului	Pr. George Petre
7) Familia creștină	Pr. Ilie Dragomirescu
8) Diverse	* * *

T O M I S

Revistă oficială, lunară, eparhială, de Constanța.
Sub patronajul Prea Sfințitului
EPISCOP GHERONTIE

In prag de an nou

Proclamația D-lui Mareșal Antonescu

ROMÂNI,

Un an de zbucium, de jertfe și de lupte sfinte s'a încheiat.

Un an de credințe și de drepturi, de răspunderi grele și de porunci sfințite, — începe.

Urmând tradiția românească și creștină care îndeamnă pe cărmuitori, în pridvor de An Nou să deschidă porți de lumină Neamului, îmi deschid sufletul vouă, Români de pretutinderi și de toate vârstele pentruca, din frământarea cugetului meu și din credința voastră, să durăm temelii noi pentru anul care începe.

Anul 1941 a fost un an de răspântie în istoria Neamului și în fapta românească.

Anul 1941 a început sub povara zdrobitoare a luptei dintre frați, pe care istoria noastră n'a cunoscut-o și conștiința românească n'o va admite niciodată. El a dat prilej din primele zile Armatei noastre să-și împlinească marea sa misiune de conservare a unității și a onoarei noastre.

Poporul român, sănătos și vrednic;

Tăranul român, curat și întreg;

Burghezia noastră, demnă și stăpână pe rostul ei;

Căritarii Neamului stăpâniți de răspunderea lor de îndrumători spirituali;

Și adevăratul Tineret, conștient de datoria lui, s'au alăturat Armatei în sfântul fior al demnității, al liniștei, al ordinii și al îndreptății, dând în popas fulgerător, dovada că neamul românesc nu piere și că orice încercare dinăuntru sau din afară, de a-i zdrobi puterile, se izbește de stânca conștiinței românești, pe care nimeni n'o va prăvăli.

În vremea eroică a luptelor pentru drepturi și drep-

tate, tineretul ca și toți fiii neamurilor, trebuie să-și verse sângele pe câmpuri de bătae pentru zidirea unor drepturi noi și înălțarea patriei lor, iar nu să risipească liniștea sau să sdrobească viitorul prin frământate și nedrepte izbucniri.

Cu setea neînfricată a dreptății, cu credința nezdruccinată în Dumnezeu strămoșilor noștri, am pregătit cu toții după aceea, — în inimi și în faptă, — Războiul nostru Sfânt.

Și, la 22 Iunie, am innecat în valuri de sânge al jertfei ostașului român, granița prădării și împilării pe care ne-o impuseseră dușmanii dela Răsărit.

Cu sprijinul aliaților noștri Neamul românesc nu numai că și-a recâștigat granițele drepte pe care i le prăbușise cotropirea rusă, dar a pornit spre plaiurile voevodale ale strămoșilor moldoveni, deschizând cer de libertate și de siguranță la răsărit, împingând puhoiul care ne crotorea Țara și Legea.

ROMÂNI,

Istoria va judeca războiul nostru din 1941 nu numai ca o luptă pentru drepturi și pentru dreptate, ci ca o jertfă pentru credința creștină și pentru civilizația Europei.

Ne-am împlinit îndatorirea față de altarele strămoșilor și am respectat istorica noastră misiune de a apăra, cu sânge românesc, Sud-Estul Europei.

Aceas a a fost și aceasta va rămâne misiunea noastră europeană.

Celor care au căzut;

Celor care și-au zdrobit trupurile, pentru ca Neamul să se reîntregească la Răsărit;

Urmașilor lor care au îngenunchiat sub prăvala suferinții, pentru ca Neamul să se ridice biruitor;

Țara, prin mine, le mărturisește recunoștință și le închină gloria biruinței noastre.

În această luptă sfântă, Armata a dat Neamului mândria drepturilor și onoarea jertfei.

Anul 1941, an de frământare, și de răspântie, a devenit prin jertfa Armatei și a luptătorilor, un an de onoare și o temelie de istorie.

De aceea, Ostașilor care prin lupta lor ne-au asigurat viitorul și ne-au salvat Neamul, ca și urmașilor celor căzuți în luptă, Mareșalul Antonescu le făgăduiește în acest răsărit de An Nou, recunoștința ziditoare de drepturi și grija Patriei.

ROMÂNI,

Lupta nu este sfârșită.

În jurul nostru Neamurile au încins brâu de foc pe întreg pământul;

Iar la Răsărit stăruie încă urmele domniei întinericului. Anul 1942 va fi un an de lupte grele și de judecăți izbăvitoare.

Înceștarea popoarelor va trebui să deschidă luminiș de viață nouă prin biruința drepturilor.

Neamul românesc nu poate ieși din această frământare decât puternic și sporit în drepturile și onoarea lui, pentru că el a adus în această luptă sufletul credinței, sângele jertfei și onoarea dreptăței.

De aceea, Români, în acest prag de An Nou, priviți cu încredere viitorul!

Pentru a-l putea stăpâni;

Pentru a putea înfrunța ceasurile grele ce vor să vină;

Pentru a putea întemeia dreptatea viitoare;

Trebue ca toți, uniți, să legăm cuget de cuget, braț de braț, trup de trup și, în marș asupra soartei, Neamul întreg — dela Regele lui și până la cel din urmă fiu — să nu fie decât o singură conștiință, o singură voință, o singură faptă, o singură jertfă: lupta pentru patrie.

Pentru a putea înfrunța primejdiile ce vor să vină, voi face, Români, din această unire a noastră nu numai sfat de credință, ci zid de muncă și putere de împlinire.

Anul 1942 va fi un an de întemeiere a unor instituții românești în care toți Români, curați, întregi, muncitori și conștiinți de răspunderea lor, să-și poată uni sforțările pentru izbăvirea Patriei.

Tineri și bătrâni, toți laolaltă, trebuie să vină la chemarea mea, pe care le-o adresez azi, în prag de An Nou, și să mă ajute să întemeiez organizațiile și instituțiile de care avem nevoie pentru a da Neamului siguranța, iar unității noastre semn de viață nouă.

Prin mine, prin glasul meu, răsună chemarea veacurilor ce vor să vină și porunca aspră a strămoșescului pământ, care se vrea unit nu numai în brazdele lui, dar se vrea unit prin fapta inimilor, a ființelor și a brațelor noastre.

Ne-au surpat prea adânc păcatele trecutului, ne-au smuls prea greu rădăcinile vieții greșelile neunirei noastre din trecut, pentruca în acest ceas neprihănit de jertfă, să nu înțelegem comandamentul destinului care așteaptă dela fiecare Român nu numai unirea sufletelor, dar împlinirea datoriei, împlinirea națională a drepturilor Patriei.

Mă voiu trudi, cu toată povara războiului și cu toate greutățile economice ale secătuirii lui, să asigur săteanului nostru unelte și mașini, care să-i rodească brazda și să înflorească sufletul și viața truditului nostru țaran.

Mă voiu strădui să dau muncitorului român prin producția pe care o vom conduce și o vom stăpâni, puteri de rezim pentru familia și pentru munca lui.

Am făcut toate jertfele și le voi face încă, pentruca tineretul nostru și cărturarii Neamului să poată să depene viitorul nostru pe fire de gând curat, prin jertfele Statului, care le înlesnește și le va ajuta viața și munca.

Dar, cea mai mare jertfă și cea mai poruncitoare este să dăm Armatei tot ceea ce i se cuvine, nu numai pentrucă de ea a depins dreptul nostru în anul de răspântie sfârșit, dar pentrucă de forța ei depinde drumul pe care-l vom străbate și drepturile pe care trebuie să ni le asigure anul care începe.

ROMÂNI,

Azi vă adunați cu toții în tinde de biserici, în lumina caldă a vetrei românești, în căzărmi și pe câmpuri de luptă, pentruca, din înaltul cerului, să primiți în sunet de clopote, semnul credinței veșnice a Dumnezeului nostru ocrotitor.

Pentru El am luptat, pentru credința strămoșilor noștri, pentru aceste vetre sfinte pe ni l-au zidit părinții, pentru aceste câmpuri de bătae pe care le vor stropi cu sângele mândriei lor, copiii noștri.

În fața lui Dumnezeu, în fața credinței Lui, în fața gloriei strămoșilor noștri, stăm azi uniți și gata de a înfrunta toate primejdiile anului ce va să vină, gata de a urca toate crestele biruinții care nu poate să întârzie.

Românilor de pretutindeni, care din arcul carpatic, din valurile Dunării sau de pe malurile îndepărtate ale Mării Negre, ale Donului și Niprului, așteaptă azi cuvântul meu de credință creștinească și românească, le trimit, în acest ceas de cutremurare sfințită, gândul Regelui și al meu, gândul nostru de mândrie, că începem un an nou cu frunte nouă și că putem privi viitorul cu încrederea pe care ți-o dă bucuria datoriei împlinite prin credință și prin jertfă.

Din durerile anului sfârșit, să toarcem fior de viață nouă și de nouă împlinire românească.

Cei care au greșit să-și înțeleagă păcatul, iar cei care au stat cu brațele încrucișate, să-și desfacă azi pieptul de români și să-și prindă puterile în holda muncii românești.

Din pragul Anului Nou, chemându-vă la muncă, la răspunderi și la jertfă, dar asigurându-vă că vă voi duce cu aceiași onoare, cu aceiași cinste neprihănită, cu aceiași credință nestrămutată la mândria de a putea vorbi lumii de istoria drepturilor noastre.

Români de pretutindeni,

Cu sufletul meu sbuciumat pentru voi, dar cu inima mea plină de credința voastră, vă spun:

Cu Dumnezeu înainte!

Trăiască Români de pretutindeni!

Trăiască Regele lor!

Trăiască România!

MAREȘAL ANTONESCU

Ajutorul de Iarnă

Cuvântul Domnului Mareșal Antonescu

ROMÂNI,

Neamul românesc și-a făcut mărturia voinței sale de luptă, nu numai ridicându-se din ruină și cenușe, dar și luptând pentru drepturi și onoare, pentru cruce și dreptate.

El s'a așezat astfel pe linia tradițiilor strămoșești de mândrie și de luptă.

Aceiași tradiție însă care, în timp de război și de bejenie, aduna sub clopotnițe pe luptătorii Voevozilor, aduna în timp de pace pe săracii cari așteptau sprijinul și ajutorul blândeții.

Foamea și frigul își întind necruțătoare fiorii lor în sate și orașe.

Copii de muncitori trudiți stau ofiliți de sărăcie în fața părinților încremențiți de nevoi.

Iar în satele noastre orfanii și săracii așteaptă palizi bună voința noastră creștină și datoria noastră de români față de cei ce suferă.

Ați ajutat până azi opera Guvernului și a Consiliului de Patronaj, sprijinind cu darurile voastre stăruitoarea noastră muncă de alinarea suferinței și de mângâierea durerii.

Trebuie însă să facem din această aplecare de bunăătate asupra nevoiei și a durerii, a frigului și a foamei nu o întâmplare de milă, ci o organizare de viață națională.

Am hotărât nu numai să fac un apel cald pentru toți cei ce pot să înțeleagă suferința și durerea, ci să dau și o poruncă tuturor celor cari trebuie să dea din avutul lor pentru a sprijini pe cei cari n'au.

Dar am decis să facem o epocă anuală, în care o adevărată campanie națională de adunare a tuturor darurilor și de sprijinire a tuturor nevoilor să intre în tradiția noastră românească.

Am încredințat Consiliului de Patronaj această sarcină de a organiza opera de colectare a ajutoarelor și de distribuirea lor, operă pe care o numesc :

„AJUTOR DE IARNĂ“

Nu este aci numai o acțiune simultană de bunăătate creștină și de blândețe omenească aplecată asupra nevoiei, a durerii

și a frigului, ci este porunca națională a justiției care cere bogatului să înțeleagă pe cel sărac, pentruca săracul să-l apere pe cel bogat.

Această înfrățire de dreptate socială trebuie să fie înfăptuită prin ajutorul pe care îl instituim și la care trebuie să contribuie toți acei cari au minte de români și suflete de creștini.

Nu vom putea să ne îndreptăm Neamul decât întărindu-ne rassa, și nu vom putea zidi rassa pe sărăcie ofilită și pe muncă trudnică și goală.

Pentru neam și pentru Christos, pentru binecuvântarea lui Dumnezeu și a istoriei,

ROMÂNI,

Sprijiniți pe înfometăți și săraci ;

Fiindcă sprijiniți Neamul, fiindcă vă sprijiniți singuri.

MAREȘAL ANTONESCU

Indemnul I. P. S. Sale

Patriarhul NICODIM

Iarna a sosit.

Anul acesta a sosit prea de timpuriu și în mijlocul atâtor strâmtorări și neajunsuri sufletești și trupești, suntem datorii nu numai să gîndim, dar să și venim în ajutorul celor săraci.

Copiii așteaptă îmbrăcăminte, hrană și căldură ;

Văduvele și orfanii scumpilor eroi, care și-au sacrificat viața pentru Țară, cer ocrotirea recunoscătoare a celor rămași în viață ;

Părinții se străduiesc din răputeri să împlinească cele mai de seamă datorii față de căminul familiar ;

Oropsiții vieții la marginea desnădejzii întind mâinile ;

Cu toții așteaptă cele de folos la bună vreme.

Se cuvine ca noi, cei ce suntem în căminuri îndestulate, să deschidem inima, ca toți să se bucure de bunătați.

Cu necurmata grije de Părinte, pe care o port fiilor mei, îndemn pe toți Români, fii aleși ai dreptmăritoarei noastre Biserici, să dea pilda iubirii și în aceste clipe de încercare și să se ajute unii pe alții, cu încredințarea că numai așa vor împlini porunca Domnului.

Iubit Cler al Bisericii străbune,

Sfânta noastră Biserică, ai cărei slujitori v'ați învred icit a fi, ocrotește cu iubire de mamă pe toți fiii săi, fără deosebire de stare socială.

Ea a găsit în toate vremurile, oricât de aprige au fost, mângâiere pentru cei ce sunt întru necazuri. Fiți pururea îndrumătorii păstoriiților voștri cu cuvântul, dar mai ales cu fapta, aducându-vă pe voi pildă de ajutorare și alinare tuturor celor ce se află în necazuri și lipsuri de tot felul.

Dragoste mai mare nu puteți arăta decât dacă veți pune chiar și sufletul vostru ca preț pentru mântuirea turmei din nevoi.

Consiliul de Patronaj, de sub conducerea d-nei Maria Mareșal Antonescu, a pornit o nouă lucrare de alinare a celor ce sunt în suferință, întemeind „Ajutorul de iarnă“, o nouă instituție, menită a strânge rândurile tuturor bunurilor creștini și a-i îndemna pe calea de omenie și dărnicie a tradițiilor noastre străvechi.

Instituția se organizează în toate orașele și satele Țării, pretutindeni unde se află credincioșii Bisericii noastre, cu scopul de a stămpăra foamea și frigul, de a strânge daruri, în bani și în natură, pentru cei ce sunt în neputință de a câștiga un trai omenesc. Lucrarea ei începe la 1 Decembrie, cu norme stabilite.

Vă îndemnăm din toată inima să sprijiniți instituția de ajutorare, pusă în slujba Țării și aproapelui nostru.

Stați în fruntea acestei lucrări așa cum se cuvine unor păstori duhovnicești și nu uitați adevărul sfânt al Scripturii, de Dumnezeu însușă: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe singurul său Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, L-a dat pentru ea“. Cine zice: „Iubesc pe Dumnezeu, dar urăște pe fratele său, mincinos este“.

Amintiți poporului român și fiilor mei sufletești cu timp și fără timp, graiul Mântuitorului:

„Flămând am fost și mi-ați dat să mănânc; însetat și mi-ați dat să beau; străin și m-ați primit; gol și m-ați îmbrăcat; bolnav și m-ați cercetat; în temniță și ați venit la mine“.

Mângâiați pe cei ce și-au plecat inima, spre fapta de bine, cu răsplata dată de Mântuitorul celor ce și-au împlinit sfintele datorii: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre frații mei mai mici, Mie ați făcut“.

Iubit Cler și Popor Român

Ajutați pe aproapele vostru acum când are trebuință de ajutor, mângâiați-l întru suferințele lui; ridicați-l dacă a căzut; iertați-l dacă v'a supărat și vă rugați pentru el dacă v'a prigonit.

Unire'n cuget și'n simțiri

În viața neamurilor, ca și în aceea a omului, părțile alcătuitoare trebuie să colaboreze cât mai rodnic și mai desăvârșit. Căci în existența noastră, toți suntem uniți unii de alții prin legături tainice, încât fiecare, oricât de deosebit de semenii săi prin structura sa fizică și sufletească, aduce în munca obștească aportul său specific.

Lupta dintre diferite categorii sociale, sub toate formele sale, este o tăgăduire vădită a solidarității umane și poate duce la descompunerea organismului social. Presupusa luptă pentru existență din domeniul biologic, a primit în cel moral un corectiv hotărâtor prin legea dragostei creștine și a sacrificiului, din care de urge solidaritatea și cooperarea tuturor.

Această concepție este redată în chip minunat de Sf. Apostol Pavel prin cuvintele: «Căci după cum într'un trup sunt multe mădulare, deși toate n'au aceeași lucrare, tot astfel și noi suntem un singur trup în Christos, iar fiecare în parte mădulare unii altora».

Dar dacă această lege a solidarității și cooperării este universală, cu atât mai mult ea este necesară și se poate aplica mai ușor în viața unei națiuni, care este o alcătuire socială unitară, având atâtea elemente comune: origine, teritoriu, limbă, istorie, credințe, obiceiuri, tradițiuni și aspirațiuni.

Oridecâteori popoarele au ascultat și au urmat acest comandament al unirii tuturor pentru slujirea aceluiaș ideal, au dobândit realizări trainice și-au isbutit să păstreze patrimoniul strămoșesc. Și dimpotrivă, când nu l'au înțeles și desbinarea și-a făcut sălaș între fiii aceluiaș neam, numeroase sguduiri și frământări i-au primejduit însăși ființa națională.

Mai ales în vremea din urmă, neamul nostru a trecut și el prin asemenea crize.

Asifel, îndată după împlinirea idealului național, pentru înfăptuirea căruia se jertfiseră atâtea generații, în loc să ne unim puterile spre a consolida marea noastră operă a Unirii Ne-

mului în granițele sale firești, Națiunea a fost împărțită între numeroasele partide politice și învrăjbită zi de zi pentru meschine socoteli electorale.

Astfel s'a irosit în lupte deșarte atâta energie românească, slăbindu se solidaritatea și frăția dintre fiii aceluiași Neam și smulgându le din suflete cultul autorității, care păstrează echilibrul dintre drepturi și datorii și îndrumază pe fiecare spre rosturile sale firești.

În desmățul propagandei electorale nu era operă de guvernământ, nu era persoană, instituție, valoare morală sau lege, care să nu fi fost supuse îndoielilor și să nu formeze obiect de controversă și certuri fără de sfârșit.

Dar în fața primejdiilor din ce în ce mai amenințătoare, Neamul întreg s'a recules, și a regăsit strămoseasca unire și frăție și adunându și puterile risipite în lupte deșarte, a'nteles că neunirea dintre frați duce la prăbușire.

Și astfel, în locul svârcolirilor dăunătoare din perioada bătăliilor electorale, s'a statornicit liniștea desăvâșită a solidarității etnice, pusă în slujba marilor idealuri românești.

În ciuda de binărilor din trecut, națiunea română s'a solidarizat din nou: o singură credință—în mântuirea Patriei, un singur efort—în slujba acestei credințe, un singur Conducător suprem pe drumul izbăvirilor și marilor împliniri naționale.

Acestei uniri și regăsiri sufletești se datorește avântul cu care au luptat ostașii noștri pe câmpurile de bătăie, precum și biruințele pe care le au dobândit asupra celui mai puternic și mai neîmpăcat vrășmaș al Neamului și credinței noastre.

Datoria fiecăruia dintre noi este să 'nțelegem că trăim vremuri de adânci prefaceri, când se plămădește o altă lume și deaceea, ridicându ne deasupra interese or și lipsurilor personale, să dăm fără precupețire tributul nostru de muncă și de jertfă, pentru a le străbate cu bine și a făuri Neamului un viitor mai sigur și mai vrednic de el.

Această eră de reîntregire și de consolidare națională cere fiecăruia să și înoiască sufletul și să se întoarcă în chip sincer spre unire.

Prin unire s'a înfăptuit România de ieri și tot prin unire

se va dobândi reîntregirea hotarelor și desăvârșirea acestie mărețe înfăptuiri.

Au fost pe vremuri lupte și neînțelegeri între frați. De-acum nu trebuie să mai fie nicio desbinare.

Unirea tuturor în cuget și'n simțiri este porunca acestor vremuri noi și cheazășia sigură a înfăptuirilor viitoare.

De chipul în care vom ști să dăm ascultare acestei porunci, depinde în mare măsură biruința spiritului și a faptei ziditoare, în această eră de înnoire a vieții popoarelor.

Preot Gh. Sorescu

Maritorul din Ierusalim

VII. Furtuna

Peste vreo câteva zile, spre casa lui Anania, ocupat în ultimul timp cu oaspeții dela Ierusalim, Zaharia alerga cât putea să aducă oarecari vești cu adevărat îngrijorătoare. Iudeii se răsucaseră împotriva lui Saul și acum se sfătuiseră să-l omoare.

Toată lumea era îngrozită de blestemele și pedepsele cu cari preoții și bătrânii poporului amenințau întreaga cetate pentru vina de a ține în mijlocul ei pe ațățători.

Pedeapsa cerută de lege era într'adevăr destul de grea : trecerea prin ascuțișul săbiei a tuturor locuitorilor și chiar a dobitoacelor, arderea întregii cetăți, cât să nu mai rămână din ea decât un morman de dărâmături.

Nemulțumirea pătrunsesse până în casa dregătorului împăratului Areta, care se și grăbi să ia cele mai strașnice măsuri de pază să-l prindă.

Porțile cetății erau păzite zi și noapte, străjile cutreerău orașul în toate părțile și cei cari erau bănuți erau prinși și închiși.

Furtuna se deslănțuisse. Saul nu mai putea face altceva decât să fugă ; dar cum, căci porțile erau păzite ; iar zidurile erau destul de înalte.

La casa unde fusese găzduit Iaela, prigonitorii amenințând vecinii cu mânia cerului, forțase porțile ; Rehum stăpânul casei fusese bătut groaznic, iar nevasta și copiii legați de stâlpii casei, ca să fie în văzul și de batjocura trecătorilor.

Ascultând povestirea lui Zaharia, care era foarte îngrijorat de urmările prigonirei, Saul se simți hotărât. O putere nouă și necunoscută îi umplea pieptul. Chiar în același noapte avea să plece din cetatea damascenilor, pe de o parte pentru a nu primejdui viața fraților, pe de alta pentru a-și îndeplini chemarea către neamuri, pentru care fusese ales de Domnul.

Cobora luna spre asfințit sub linia crenelurilor cetății, când Saul fu dat jos într'o coșniță pe fereastră casei lui Iuda, care din întâmplare se găsea tocmai lângă zidul cetății, scăpând astfel din mâinile urmăritorilor.

Orașul acoperit în umbră dormea liniștit. Ici și colo câteva puncte luminoase și dări albe erau singurele semne de viață. Oi-

ștea carului mare se ridica pe cer spre crucea amiazăi. Ajuns la pământ, Saul sări sprinten din coș, smuci funia atârnată peste colțul zidului, făcu câteva semne de adio celor de sus și dispăru în noapte.

Lumina zilei îl găsi la adăpostul desigurilor culmei Sirion, cea mai apropiată de Damasc, din masivul Hermonului. Trei zile stătu în singurătatea muntelui fără să fie văzut de ochiu omenesc, singur cu gândurile sale, neavând altă hrană decât adâncirea cuvintelor lui Dumnezeu din Prooroci pentru Iisus.

Iar a patra zi—temându-se de urmăritori ca să ia drumul Ierusalimului—luă drumul Arabiei.

Poate că teama, poate că însăși nevoița drumului îl făcuse ca să socotească aceste locuri mai sigure de adăpost; dar poate că și o voce lăuntrică, mai puternică decât toate, îl chema în pustiul sterp, acolo unde izvoarele apelor s'au secătit, unde rămășița de iarbă nu încolțește și vietate nu sălășluiește; dar unde mai temeinic rodește credința și prisosește harul.

Înr'adevăr, nu voce omenească l'a sfătuit pe Saul să apuce drumul deșertului, căci el singur mărturisește Galatenilor: „n'am întrebat pe nici un om, nici nu m'am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m'am dus în Arabia.“

Ca și altă dată Iisus, Saul nu se duce dintru început la Ierusalim. Ierusalimul calcă în picioare Legea și omoară cu pietre pe prooroci.

Chemarea deșertului pe care o ascultase Ioan Botezătorul, căreia i se supusese însuși Stăpânul Hristos, nu putea fi nesocotită de vasul cel ales pentru proslăvirea numelui lui Dumnezeu.

Două lumi deosebite ședeau în fața lui, ca două cărți deschise.

Alegând calea deșertului, Saul a ales asprimea, ca singura cale către cer și a lăsat în urma lui desfătățile lumești, ca singurele amăgiri deșarte cu care se înșeală lumea în inunericul patimilor și-al păcatului.

Pentru a treia oară în Istoria Noului Testament, omul cel nou — născut din apă și din Duh — se leapadă de progresul și comoditatea civilizației omenești și pune între el și lume :

Deșertul.

Călători așa în neștire cu ochii scrutând zările, adulmecând din timp în timp răcoroala vântului. Simțea o putere nouă în trup, care-l susținea și-l mâna mereu înainte. Totuși drumul se lungea par'că fără de sfârșit. Dela un timp, semănăturile se mai rărită-

Incepură câmpiile. Turme de oi și cirezi de vaci pășteau printre măracinișurile stufoase. Deodată dădu de valuri de nisip, zbrălitte de buchete spinoase. Deșertul i se deschidea înainte cât putea cuprinde cu ochii cu nisipul arzător și căldura înăbușitoare.

Zi și noapte a mers așa fără să-i fie foame sau sete, căci credința în Iisus îi da mereu puteri noi, cu toată nevoița drumului. Acolo departe, la capătul sforțărilor trebuia să găsească oameni mai buni, cărora să le vorbească despre Iisus cel Răstignit și Inviat, despre învățătura iubirii și-a iertării care împacă omul cu Dumnezeu ridicându-l la altă viață.

Prima așezare omenească pe care o întâlni în cale fu un sat de păstori. Aci rămase Saul câteva zile, propoveduind celor ce voiau să-l asculte despre marile descoperiri pe cari Dumnezeu, în nesfârșita Sa iubire le-a făcut oamenilor.

Și zilele treceau, lucrul Domnului sporea, iar Saul nu înceta să dea slavă lui Dumnezeu pentru toate câte făcuse cu el.

Intrase în această lume necunoscută singur și cu toate acestea pretutindeni lăsa câte un prieten sau un frate câștigat de măreția minunilor cât și de sufletul lui mare și bun.

Dar într-o bună zi dorul fraților rămași în Damasc îl birui și neștiut de nimeni se întoarse în cetate. Furtuna se potolise. Problema Răstignitului nu mai era o preocupare generală; ci personală: fiecare era liber pe gândurile și sentimentele lui. Numai ura dintre iudei și noii convertiți se adâncea mai mult, încât deși trecerea dintr-o parte într-alta nu era decât un pas spre lumină, ea deveni o prăpastie fără fund. Viața fraților nu mai era primejduită.

Abia după trei ani Saul se gândi să se sue în cetatea împărătească a Ierusalimului să facă cunoștință cu Chifa — cel mai bătrân și mai respectat dintre apostoli.

Când a ajuns aci, căută să se lipească de ucenici; dar toți se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este ucenic. Cincisprezece zile rămase pe lângă Petru; dar nu mai cunosc pe niciunul altul dintre apostoli decât pe Iacob fratele Domnului.

După aceea s'a dus în ținuturile Siriei și Ciliciei și era încă necunoscut la față Bisericii lui Hristos cari sunt în Iudeea. Ele auzeau doar spunându-se: „Cel ce ne prigonea odinioară, acum propovăduiește credința pe care căuta s'o nimicească”. Și slăveau pe Dumnezeu din pricina lui.

După patrusprezece ani — în urma unei descoperiri — s'a suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba, care l-a dus la apostoli

și le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul, care l-a vorbit, și cum în Damasc propovăduise cu îndrăsneală numele lui Iisus.

Saul le arată Evanghelia pe care o propovăduia ca apostol al neamurilor și când aceștia cunoscută harul care-i fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, cari sunt priviți ca stâlpi, i-au dat lui și lui Barnaba, mâna dreaptă de însoțire, ca să meargă să mărturisească pe Hristos la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur.

De atunci se ducea și venea împreună cu ei în Ierusalim și propovăduia cu îndrăsneală în Numele Domnului. Vorbea și se întreba și cu Evreii cari vorbeau grecește; dar ei căutau să-l omoare. Când au aflat frații de lucrul acesta, l-au dus la Cezareea și l-au pornit la Tars.

Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frica Domnului și cu ajutorul Duhului Sfânt se înmulțea.

(Va urma)

Preot Constantin I. Gheorghe

Hristos în centrul vieții Înapoi la El!

Venirea Domnului nostru Iisus Hristos pe pământ coincide cu timpul în care pana zeloasă a scriitorului iudeu, Iosif Flaviu, nu a putut așterne pe hârtie, în adevărata ei măreție, întâmplarea din Betleem, ci a rezervat acesteia un simplu colț al tabloului vieții de atunci, umbrit de strălucirea imperiului român, în floare.

A fost necesar ca Mântuitorul să străbăta cu picioarele Sale toate cărările de seamă ale Palestinei, să cuprindă cu privirea Lui toate orizonturile acesteia, să liniștască cu vorba lui dulce toate inimile sbuciumate, întâlnite în cale, să mângâie cu poala veșmintelor Lui toate piscurile înalte ale Țării unde S'a născut, în fine, să-și verse sângele pe cruce, pentruca noua Sa învățătură, cu căldura ei angelică, să se poată cimenta în inimile atâtor credincioși.

Odată ce începutul a fost făcut, sfârșitul a fost ușor.

Lumina evangheliei Sale a pătruns până și în cele mai întunecate minți, a topit gheața chiar și a celor mai împietrite inimi, a spulberat cenușa îndoelii chiar și din conștiința celor mai sceptici dintre sceptici, astfel că creștinismul își poate afirma, de aci înainte, cu adevărat, dreptul său la viață.

El a eternizat cu Sângele Său, noua învățătură, adusă din cer pe pământ, a inaugurat cu sfințenia vieții Sale societatea creștină, neexistentă până atunci.

Cine poate tăgădui că societatea creștină, în plinul ei înțeles, cași adevărata civilizație, nu se nasc abia acum? Căci ce societate era aceea, în care omul era sclav ca vită, în care femeea era supusă, până la tiranie, bărbatului, în care Tarpeia și Taigetul erau în floare?

Sau ce civilizație era aceea, în care pofța avidă de cruzimi nu putea fi săturată decât de sângele celor sfâșiați în circuri?

Deci, până când Hristos nu a fost luat ca bază a societății, nu se poate zice că societatea a fost pusă pe adevăratele ei baze.

Pentru a înțelege mai bine ce putere de revoluție a avut duiosă învățătură creștină a Evangheliei, e suficient să amintim că mintea tuturor cugetătorilor de seamă, din Evul Mediu, era preocupată numai de învățătura creștină, că învățământul de atunci era exclusiv clerical, că, în fine, idealul tuturor marilor pedagogi ai timpului, începând cu Kant, Comenius, Locke, Herbart, Ziller, Pestalozzi. etc. era formarea «hominis sapientis» = omului virtuos.

Dar, pictur, sculptura, literatura renașterii erau ele, oare, mai puțin influențate de creștinism? Există în istoria picturii tablouri mai de seamă ca „Cina cea de taină” sau în literatură, bucăți mai frumoase decât „Le Crucifix”?

Pretutindeni, deci, în societate, în suflete, cași în operele de artă, razele blândeții lui Iisus se conturează în forme de neîntrecută măiestrie.

Deci pe drept cuvânt se poate spune că Hristos a biruit.

Și azi, voi învățați și literați ai zilei, cași voi conducători de popoare, vă închipuiți că experiențele voastre ar reuși, dacă n'ați fi călăuziți de duhul răbdării lui Iisus?

Sau voi, himeră anacronică din Rusia bolșevică, vă închipuiți că puteți conduce 180 milioane de oameni, fără cruce, fără icoane, fără chipul gingaș al copilului din Bethlehem? Credeți că puteți crea opere nemuritoare, fără ca la baza lor să stea Hristos și învățătura Sa?

O, nu! Niciodată! căci tot ce este clădit pe omenească se năruie. Numai divinul e etern.

Și tu, suflet sbucumat, tu care ascunzi în adâncul tău adevărul și nu-l poți afla, tu care faci din inima ta barcă cuprinsă de valurile desnădejdiei, și crezi că te cufunzi în pierzare, tu care cuprinzi în mintea ta toate planurile de îmbogățire și vezi cât sunt de zadarnice, tu, tinere sentimental, tu care ești desamăgit de atâtea prietenii necredincioase, întoarce-te tot la Iisus.

Inchide ușa casei tale, coboară în adâncul inimii și cu Evanghelia în mână, urcă pe plaiurile ei eterne.

Lasă sufletul tău să se reculeagă o clipă, pentru ca să poată străbate înălțimile, și numai atunci, când te crezi complet despărțit de cele lumești, cugetă, citind vieța lui Iisus: Vei vedea atunci că nimeni altul n'a lucrat mai mult ca El, dar că nu a disperat niciodată, că nimeni n'a cugetat mai mult ca El, nimeni n'a iubit mai mult, nimeni n'a suferit mai mult.

Lucrează și tu ca El, cugetă ca El, iubește ca El, suferă ca El, și atunci vei putea găsi liniștea sufletului tău sbucumat, câștigând fericirea pământească și asigurându-ți o pe cea eternă.

... Deci, înapoi la El!

Preotul Vasile T. Nartea

Frații Domnului

(Urmare)

III

Ioan II, 12.

După această au mers de vale în Capernaum, el și muma lui, frații lui și ucenicii lui, dar n'au rămas acolo decât puține zile.

IV

Ioan VII 2-7

2. Și era aproape sărbătoarea Iudeilor : Infigerea corturilor.

3. Atunci frații lui i-au zis: Treci de aici și du-te în Iudeia, pentruca și ucenicii tăi să vadă lucrurile pe care tu le faci.

4. Că nimeni nu lucrează în ascuns, când voește să iasă în vileag. Dacă faci acestea, arată-te pe tine lumii.

5. Pentrucă nici frații lui nu credeau întrânsul.

6. Iisus le răspunde: Timpul meu n'a sosit până acum ; dar timpul voșru este gata pururea.

7. Pe voi lumea nu poate să vă urască, dar pe mine mă urăște, pentrucă eu îi spun în față că lucrurile ei sunt rele.

V

Faptele Apostolilor I, 13-14.

13. Și când au intrat, s'au suit în încăperea de sus unde le era șederea și erau : Petru și Ioan și Iacob și Andrei, Filip și Toma, Variolomei și Matei, Iacob al lui Alfeu și Simion Zelotul și Iuda al lui Iacob.

14. Toți aceștia, într'un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile și cu Maria Muma lui Iisus și cu frații lui.

VI

I-a Corinteni IX, 5.

N'avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca și ceilalți apostoli, ca și frații Domnului, ca și Chefa ?

VII

Galateni I, 19.

Iar pe altul din apostoli n'am văzut, fără numai pe Iacob fratele Domnului.

Acestea sunt locurile diu T. N. în care se vorbește despre frații Domnului sub forma : i adelfi aftu = frații lui (Mat. 13,55 ; Mat. 12,46 ; Marcu 3,33 ; Luca 8,19 ; Ioan VII, 3, 5 ; Fap-

tele Apostolilor 1,14) e adelfe aftu = surorile lui (Mat. 13,56 ; Marcu 6,3) i adelfi su = frații tăi (Mat. 12,47 Marcu 3,32) e adelfi su = surorile tale (Marcu 3,32). Ton adelfon tu kiriou = fratele Domnului (Galateni 1,19) etc.

Concluzia I-a și cea mai simplă și imediată ce se poate trage din textele de mai sus, la prima ochire ar fi că Iisus a avut 4 frați numiți: Iacob, Iosif, Simon și Iuda și cel puțin două surori.

Dar comparând pe Matei 27,56 ¹⁾ și Marcu 15,40 ²⁾ cu Ioan 19,25 ³⁾ găsim că Sf. Fecioară avea o „soră” care se numia tot ca ea, Maria, ce era căsătorită cu Cleopa și care avea doi fii: pe Iacob, numit la Marcu, cel Mic și pe Iosie. Aceștia la rândul lor aveau încă doi frați pe Simon și Iuda (Mat. 13,55 și Marcu 4,3) și cel puțin două surori și trăiau cu Născătoarea de Dumnezeu în Nazaret.

Din locurile de la Luca 4,16 și Faptele Apostolilor 1,10 se poate vedea că între apostoli erau doi frați cu numele de Iacob și Iuda.

De aici a doua concluzie, foarte firească să credem că avem o singură familie alcătuită din 4 frați și mai multe surori, cari erau fiii Mariei și ai lui Cleopa, deci nepoții și nepoatele Maicii Domnului. ⁴⁾

Dar ambele aceste concluzii sunt susceptibile de considerabile obiecțiuni, care trebuie să ducă la acceptarea ori spulberarea uneia sau altă din ele.

Pentru concluzia I-a se ridică o obiecțiune: *Pururea feciorie a Maicii Domnului.*

Pentru a doua mai multe: 1. Cei 4 frați apar ca veri după conc. noastră și nu ca frați cum sunt ei numiți la Matei 13,55 și locurile paralele, ai Mânt. Hristos. 2. Ei se găsesc trăind împreună cu M. D., ca în casa lor părintească, cece ar fi nefiresc dacă ar fi numai mătușa lor, deoarece mama lor era încă în viață 3. Iacob amintit la Luca VI,15 se numește nu fiul lui Cleopa ci al lui Alfeu. 4. Frații Domnului făceau parte din numărul apostolilor?

Ad. I-a concluzie: Frații Domnului sunt fiii lui Iosif cu Maria. Această concluzie nu se poate admite, ea trebuind respinsă ca eretică, pentru că admiterea ei ar însemna distrugerea dogmei despre pururea feciorie a Născătoarei de Dumnezeu, adevăr ținut întotdeauna cu sfințenie de către întreaga Biserică. Faptul că o fecioară va naște, că Mântuitorul Mesia va primi trup din sân-

1) Intre care era Maria Magdalena și Maria mama lui Iacob și a lui Iosif și mama fiilor lui Zevedei.

2) Și erau de față și femei de departe privind, între care era și Maria Magdalena și Maria mama lui Iacob cel Mic și a lui Iosif și Salomi.

3) Și sta lângă crucea lui Iisus mama lui și sora mamei lui, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena.

4) Fararr: Primele zile ale creștinismului pag. 19.

giurile unei fecioare a fost prevăzut de Isaia ¹⁾. „Iată Fecioara va lua în pântece și va naște un fiu și vor chema numele lui Emmanuel“. Și proorocul Isaia nu putea să se gândească decât la o fecioară, deoarece termenul ebraic este = alma, care înseamnă că o fată tânără, ce n'a avut încă contact cu un bărbat ²⁾. Termenul a fost tradus în l. greacă prin Parthénon. Iar că Maria, în momentul conceperii, a fost în adevăr streină de orice contact cu bărbat, ne-o mărturisește sf. Evanghelist Luca. Trimis a fost îngerul Gavril de la-Du nezeu în cetatea Galileii, al cărui nume era Nazaret, la o fecioară logodită cu bărbat... Datorită acestui fapt mărturisește mai departe sf. Ev. Luca că „ea văzând s'a spăimântat“ ³⁾ și ceva mai mult Fecioara Maria însăși spune să „nu știu de bărbat“ ⁴⁾. Și, atunci spre deplină încredințare, îngerul adaugă că această concepere este „de la Duhul Sfânt“ ⁵⁾.

Alară de unii eretici, Biserica a propovăduit și a păstrat tradiția că Maria a rămas și după naștere fecioară. Aceasta am văzut-o în partea I-a, unde am expus atitudinea sf. Părinți și scriitorii bisericești din timpul patristic. Acelaș lucru învață și Mărturisirea Ortodoxă din care reproducem întocmai:

Intrebar-a 59

Al treilea, ce învață acest articol al credinței ?

Rs. Că întruparea lui Hristos s'a făcut prin împreună lucrarea Sfântului Duh. De aceia, precum Fecioara era fecioară înainte de zămislire, așa a rămas fecioară în zămislire și după zămislire și chiar la naștere; fiindcă cel ce s'a născut dintrânsa, a păstrat nevătămată pecetea fecioriei sale. De aceia și după naștere ea este fecioară în veacuri nesfârșite⁶⁾.

Concluzia că Fr. D. sunt fiii Mariei și deci frați de sânge ai Mânt. Hristos așa dar nu poate fi acceptată.

Ad. concluzia II-a.

Frații Domnului sunt fiii lui Cleopa și ai Mariei sora M. D. De unde la concluzia I-a obiecțiunea a fost ridicată din partea Bisericii, la concluzia II-a obiecțiunile sunt îndreptate în contra vederilor admise de Biserică și pentru aceasta cer o examinare mai amănunțată.

Obiecțiunea 1.

Cei patru frați, sunt frați și nu veri.

În adevăr în locurile citate din sfintele evanghelii, cei patru

1) Isaia 7,14.

2) Gheorghiu V. Dr. Sf. Evanghelie după Matei cu coment., vol. I, pag. 104, C-ti 925.

3) Luca 1,29.

4) Luca 1,34.

5) Luca 1,35.

6) Mărturisirea Ortodoxă pag. 52-53. București 1899.

frați sunt numiți frații, Adelfon, ai Mântuitorului Hristos. Însă o comparație cu alte locuri din Sfânta Scriptură a T. V. cât și Nou, ne dovedește că în limba ebraică termenul de frate (ah) are un înțeles mai larg, prin el înțelegându-se orice rudă apropiată.¹⁾ Astfel Lot este numit fratele lui Avraam căruia nu-i era decât nepot²⁾.

Admiterea acestui termen de „frate“ în înțelesul de frați de sânge și nu de veri, ar da naștere la o gravă încurcătură. În Sfânta Scriptură ar apare două rânduri de veri, cu același nume. Adică deoparte fiii lui Cleopa și Maria, iar de alta ai sf. Fecioare cu Iosif cu același nume. Și astfel ajungem la un moment dat să nu știm cari sunt frații și cari verii Domnului Hristos.

Obiecțiunea 2.

Cum de se face, dacă sunt veri ai Mântuitorului, că ei se găsesc trăind cu M. D. ca în casa lor proprie, lucru nefiresc dacă este numai mătușa lor — pe când mama lor încă este în viață ?

În adevăr în istorisirile evanghelice Frații Domnului se găsesc în societatea Maicii Domnului în două împrejurări :

Întâia oară atunci când, după cum relatează evangheliștii Matei (12,46-50) și Marcu (3,21-25) au vizitat pe Mântuitorul în legătură cu conflictele cele mai grele pe care le-a avut cu cărturarilor și fariseii³⁾ în Capernaum, iar a doua oară după înălțarea la cer. Dar singurul faptul acesta — de a fi arătați ca trăind în societatea M. D. — nu îndreptățește la dărâmarea concluziei noastre, deoarece : a) Prea sfânta Fecioară era mătușa lor. b) Logodnicul ei bătrânul Iosif este mort în timpul activității Domnului⁴⁾ c) Cleopa deasemenea pare a fi mort⁵⁾. Și atunci nu este nimic extraordinar în faptul că cele două „surori“ devenite astfel văduve, s'au adunat să trăiască împreună sub sprijinul celor 4 frați, mai ales că Mânt. Hristos era ocupat cu înalta sa chemare. Stând astfel lucrurile în mintea poporului, nimic mai natural, cele două familii contopite să fie socotite ca una singură, iar fiii să fie priviți chiar ca frați și nu numai ca veri.

A treia și a 4-a obiecțiune.

Iacob la Luca VI,15 se numește fiul lui Alfeu nu al lui Cleopa. Este drept că de-aici decurge o nouă dificultate: dacă

1) Dincescu Constantin Pr. Mic dicționar al T. N. pag. 41 Buc. 1929.

2) Facere 13,8 : Și Avram zise lui Lot Rogu-te să nu fie ceartă între tine și mine, între păstorii mei și păstorii tăi. Căci noi suntem frați. La fel : Fac. 14,14-6 ; 20,23 ; 5,12 ; 29, 2,15 : Numei 16,10.

3) Gheorghiu V. Dr. Evanghelia după Matei cu comentariu p. 428 și Harghel op. cit. p. 28.

4) Farrar. Primele zile ale creștinismului p 22 dă ca sigur 8-20 ani după naștere.

5) Farrar op. cit. pag. 22. Harghel este de părere că Cleopa trăia și este cel mai pomenit la Luca 34,18.

Cleopa și Alfeu sunt una și aceeași persoană, apoi frații Domnului fac parte și ei din numărul celor doisprezece ?

Incepând cu Hieronim, spune d-l Prof. Dr. Gheorghiu ⁶⁾, mulți exegeți socotesc că Iacob fratele Domnului este identic cu Iacob al lui Alfeu. De această părere este și Farrar. ²⁾ Această afirmație se bazează pe faptul că Alfeu și Cleopa sunt una și aceeași persoană, la mijloc nefiind decât o diferență de exprimare: Alfeu ar fi egal cu Calfeiu din care s'a format Cleopas. ³⁾ Prof. Gheorghiu însă nu admite această ipoteză, întrucât Alfeu are la bază cuvântul semitic — alpai pe când Cleopa este o prescurtare a cuvântului grecesc Kleopatos.)

A doua considerație pentru care nu se poate admite identitatea lui Iacob fr. D. cu Iacob al lui Alfeu, este faptul că atunci ar trebui admisă și identitatea între Iuda fr. D. cu Iuda al lui Iacob; (Luca 6,16 ; F. A., 1,13) la fel între Simon Fr. D. cu Simon Canaaneul (Mat. 10,4, Marcu 3,18) sau Zelotul (Luca 6,16 ; F. A. 1,13). Atunci ar însemna că 3 dintre ucenici ar fi rudele sale apropiate și noi știm că nici cei mai înverșunați dușmani nu l-au acuzat de acest fapt. ⁵⁾ Afară de aceasta, sfinții evangheliști fac deosebire între Frații Domnului și colegiul celor 12 apostoli (Ioan II, 12 ; Luca 8,19 ; F. A. 1,13, 36 și Gal. 1,19) ⁶⁾ cari chiar în ultimul an al activității sale ⁷⁾ nu credeau întrânsul (Ioan 7,5) ⁸⁾ pe când cei 12 de mult îi mărturisiseră credința prin Petru ca în Mesia cel adevărat. (Ioan 6,67-35).

Aceste considerațiuni ne determină așa dar de a deosebi nu numai pe Iacob fr. D. (al lui Cleopa) și Iacob al lui Alfeu ci și pe Frații Domnului de colegiul celor 12. Cu aceasta am înlăturat astfel și obiecțiunile 3 și 4.

În afară de îndepărtarea acestor obiecțiuni în contra faptului că Fr. D. sunt numai verii Mântuitorului mai avem de adăugat că: a) deși în T. N. se vorbește despre Fr. D. în legătură cu Maica Domnului, totuși niciodată sfânta Fecioară nu este numită mama lor, ci numai mama lui Iisus (Luca 1,43 Ioan II, 1, 3 ; F. A. 1,14) ⁹⁾ pe care chiar lumea, contemporanii săi din Nazaret îl priveau ca pe unicul ei fiu (Marcu 6,3) ¹⁰⁾ comp. Luca 2,16-19; Mat. 2,11, Luca 2,22, 27, 33; Mat. 2,13, 14 ; Mat. 2,20-23 ; Luca 2,39; Luca 2,40 ; Luca 2,48.

Atunci Mântuitorul, când se afla pe cruce, încredințează pe

1) Gheorghiu V. Dr. Introducere în T. N. p. 69.

2) Farrar op. cit. p. 22.

3) Gheorghiu op. cit. p. 639.

4) Id. op. cit. p. 639.

5) Ibid. p. 639.

6) Gheorghiu Epistola lui Iuda pag. 4. Cernăuți 1911.

7) Eusebie Popovici Ist. Bis. Univ. p. 92.

8) Gheorghiu V. Dr. Epistola lui Iuda p. 4.

9) Farrar Primele zile ale Creșt. p. 25.

10) Idem op. cit. p. 25.

mama sa ucenicului Ioan prin cuvintele : „Iată mama ta“ și „Iată fiul tău“, lucru nefiresc dacă se presupune că ar avea și alți fii. Pe când dacă Mânt. Hristos era singurul ei fiu, este foarte natural ca s'o încredințeze îngrijirii cuiva, care trebuia să devină ca și fiul ei. Fapt pentru care Evanghelistul Ioan a și luat-o în casa sa, întrucât după moarte Mânt. Hristos nu mai putea să aibă un adăpost. 1)

Cu aceasta încheind analiza obiecțiilor ridicate împotriva concluziilor trase la prima vedere, va trebui să afirmăm că cea dintâi concluzie nu poate rămâne și că cea de a doua trebuie să o formulăm astfel: *Frații Domnului nu sunt frați de sânge, ci rude apropiate ale Mântuitorului Hristos.*

Ne rămâne acum să examinăm gradul acesta de rudenie mai de aproape. Cine este Maria sora Maicii Domnului? Sunt ei veri primari ori secundari? Înainte însă de aceasta, va trebui să examinăm și cele 2 ipoteze cari s'au emis în privința Fr. D.

I. Ipoteza orientală.

Precum am văzut în partea I-a) această ipoteză a fost formulată de Sf. Epifanie, bazat pe scrierea apocrifa protoevangeliei lui Iacob, că Fr. D. sunt fiii lui Iosif din o căsătorie anterioară.

Maria însă, numită și soră a M. D. trăește încă și pe timpul morții Domnului Hristos (Mat. 27,56; Marcu 15,40; Luca 24,10 și Ioan 19,25) 2). Faptul acesta ne-ar face să ne gândim că ea n'a murit, ci Iosif a dat carte de despărțire soției sale cu care avea 6 copii și s'a căsătorit a doua oară. Socotim că aceasta nu se poate admite: a) Iosif „era om drept“ și nu putea face acest lucru fără motiv legal. b) Frații Domnului nu s'ar mai putea întâlni în societatea M. D. ci numai în a mamei lor, când ar fi știut că din cauza ei, tatăl lor s'a despărțit de mama lor bună c) Iosif era descendentul familiei davidice asupra căreia trebuia să se îndeplinească făgăduința dată de Dumnezeu protopărinților (Facerea 22,15-18, 26,4 și 49,8-10) și în special lui David (II Regi 7,16 comp. cu Faptele sf. Apostoli, 2,30, F. A. 13,23). El nu se putea căsători decât tot cu cineva din familia davidică ca să nu se piardă făgăduința Singura descendentă a familiei davidice era Sf. Fecioară Maria (Luca 3,23) din care s'a născut Iisus ce se zice Hristos (Matei 1, 16), ca astfel ea fiind o fiică „ereditară“ (Numerile 36, 6-12 și 27, 1-11) să treacă asupra fiului ei natural toate făgăduințele date de Dumnezeu familiei davidice din care se trăgea, precum și de la Iosif părintele legal să treacă pe cale legală toate drepturile pe care le avea ca descendent al familiei davidice asupra tronului părintelui său David 3).

1) Vezi pag. 9.

2) Gheorghiu V. Dr. Comentariu pag. 431.

3) Gheorghiu V. Dr. Comentariu vol. I pag. 91 și Beldie Genealogia Mântuitorului pag. 45.

Ipoteza leviratului.

Aceasta, după cum spune Farrar, este o încercare a secolului XI, de a împăca tradiția Bisericii eline cu cea latină. ¹⁾ Conform acestei ipoteze se spune că Iosif a avut un frate, Cleopa, care a murit fără a lăsa urmași; soția sa, potrivit legii din Deuteronom, ²⁾ va fi cerut cumnatului ei, căsătoria de levirat. Din această căsătore au rezultat frații Domnului.)

Această ipoteză însă nu-și are baza în Sf. Scriptură, precum nici în literatura bisericească veche și noi n'o putem admite, mai ales că împotriva ei vorbesc și feluritele teorii emise pe această temă.

Gradul de rudenie între Fr. Domnului și Mânt. Hristos.

În stabilirea gradului de rudenie precis, după concluzia că Fr. D. sunt rudele sale apropiate, două ipoteze își fac loc: Sunt veri după mamă sau după tată?

După cum am văzut, Frații Domnului sunt fiii Mariei cu Cleopa. Despre aceasta ne mărturisește Sf. evanghelist Ioan, 19,25; faptul că se chema tot Maria, ne face să ne gândim nu la o soră bună) ci tot la o rudă apropiată.

Deși preotul Dincescu ³⁾ aduce un exemplu în care Octavia sora împăratului August avea 4 fice, dintre care două se numiau Antonia și două Marcela, noi vom urma pe D-l profesor Gheorghiu, care nu admite acest punct de vedere ca neobișnuindu-se la ebrei. Mai ales că împotriva acestui lucru vorbește și tradiția, care spune că Ioachim și Ana au avut o singură fiică, pe Născătoarea de Dumnezeu.

Despre Cleopa Sf. Scriptură nu stabilește mai de aproape gradul de rudenie, nici cu Iosif, nici cu Sf. Fecioară. O veche tradiție, păstrată de Eusebie, în istoria bisericească, ca emanând de la Hegesipp, un contemporan al părinților apostolici, spune că Cleopa era frate cu Iosif:

„După moartea de martir a lui Iacob cel drept, care s'a întâmplat din aceiaș cauză cum a fost și cu Domnul, episcop al Ierusalimului devine iarăși fiul unchiului lui, Simeon fiul lui Cleopa, pe care l-au ales ca pe cel de al doilea văr al Domnului“ ⁴⁾

Așa dar dacă avem în vedere rudenția după mamă, trebuie

1) Farrar, Primele zile ale creștinismului vol. III pag. 31.

2) Deuteronom, 25, 5-6: De vor trăi frații împreună și unul din ei va muri, fără să aibă fiu, femeia celui mort să nu se mărite în altă parte după strein, ci cumnatul ei să intre la ea și s'o ia de soție și să trăiască cu ea. Întâiul născut pe care-l va naște ea, să poarte numele fratelui celui mort, pentruca numele acestuia să nu se șteargă din Israel.

3) Beldie Geneologia Mânt. pag. 61.

4) Gheorghiu V. Dr., Introducere în T. N. pag. 637.

5) Dicționar pag. 42.

6) Harghel, op. cit. pag. 29.

să conchidem că „Frații Domnului“ erau verii săi secundari; iar dacă avem în vedere rudenia după tată, veri primari.

Cum cea dintâi afirmație este întărită pe mărturia Sf. Scripturi, iar cea de a doua pe tradiția bisericească, pe care nu ți o consideră cam nesigură, va trebui să spunem că „Frații Domnului“ sunt veri secundari ai Mântuitorului Hristos. ¹⁾

Scurt istoric asupra vieții și activității Fraților Domnului.

Nu se cunoaște precis timpul când așa zișii frați ai Domnului au aderat la învățăturile sale. Li găsim însă în cercul sfinților apostoli după înălțarea la cer (F. A. I, 14), ceea ce arată că în cele din urmă s'au alăturat și ei celor ce crezuseră în El.

Dintre ei avem mai multe știri despre Iacob și Iuda.

Astfel despre Iacob știm că s'a învrednicit de o specială arătare a Mântuitorului după înviere (I cor. 15,7). La anul 37 d. Hr., când Pavel vine pentru întâia oară în Ierusalim după convertire, se întâlnește și cu Iacob fratele Domnului (Galateni I, 19). După moartea de martir a lui Iacob, fiul lui Zavedeu, la Paștele anului 44 din ordinul lui Irod Agripa I, când Petru fusese închis, Iacob fr. D. ocupă în Biserica din Ierusalim o poziție înaltă și anume de episcop, fapt ce explică comunicarea acestui fapt și lui Iacob (F. A. 12,7). La anul 51 ia parte la sinodul apostolic (F. A. 15,13) în hotărârile căruia are cuvânt hotărâtor, (F. A. 15, 19-21), deoarece alături de Cefa și Ioan era socotit ca stâlp al Bisericii (Galat 2, a) din Ierusalim. Venind Pavel la Ierusalim din a 3-a călătorie misionară în anul 58 este sfătuit de către Iacob (F. A. 21,23), să îndeplinească unele prescripții ale legii lui Moisi, pentruca astfel să împace unele spirite pornite împotriva sa ale iudeilor.

Iacob primește moartea de martir la Paștele anului 62 d. Hr. în următoarele împrejurări: Irod Agripa II numise arhiereu pe Hanan cel tânăr, fiul arhiereului Ana din Evanghelie, care era un saduceu înfocat, un om furios și de un temperament sângeros. Procuratorul Festus murise. Albinus numit în locul său nu se prezentase la post. Iar Agripa II lipsea din localitate. Astfel încât Hanan ușor convinse sinediul să-și însușiască vechiul drept de a aplica pedeapsa cu moartea și îl condamnă astfel la moarte. Este suit pe aripa templului și aruncat în prăpastie și apoi lovit cu pietre. El însă după mărturia lui Hegesipp se ruga în genunchi pentru ei: Rogu-te, o Dumnezeuule Tată, iartă-i că nu știu ce fac. ²⁾ Lovitura de moarte i-o dă un pioar lovindu-l în cap cu sulul ce bătea abalele.

De la Iacob ne-a rămas epistola ce-i poartă numele.

Despre Iuda avem știri și mai puține. Din ordinea ce-o

1) Gheorghiu V Dr., comentar vol. II, pag. 432.

2) Farrar, Primele zile ale creșt. vol. III, pag. 75.

ocupă în înșirarea evanghelică, locul 3 la Marcu 6,3 și 4 la Mat. 13,55, suntem îndreptățiți a crede că era cel mai tânăr, ¹⁾). Era probabil căsătorit ca și Petru, la el făcând aluzie Pavel (I cor. 9,5), spre deosebire de Iacob care era ascet și nazoreu. ²⁾ Nu se cunoaște precis locul unde a predicat. Nicefor Calist însă îl poartă nu numai prin Iudeia, Samaria, Galileia, Idumeia și prin Arabia, Mesopotamia, Persia, închizând ochii de moarte naturală în Edesa. Isoare siriene însă spun că a murit în Berytus în Fenicia martirizat. ³⁾ Având în vedere că cetitii epistolei sale sunt din Palestina, întrucât el însuși spune că este frate al lui Iacob (Iuda 1, 1), suntem îndreptățiți a crede sigur că el a predicat în Palestina.

Urmași de ai săi se întâlnesc și mai târziu. Hegesipp istorisește că doi nepoți ai săi au fost duși înaintea împăratului Domițian, care văzându-i cu palmele bătătorite de muncă le-a dat drumul, fiindcă chiar trăgându-se din neamul lui David, nu avea a se teme de ei pentru tronul împărătesc.

De la Iuda ne-a rămas epistola ce-i poartă numele.

Dintre ceilalți frați ai Domnului nu avem date despre Iosif, pe când despre Simon se știe că a urmat lui Iacob pe scaunul episcopal al Ierusalimului, murind pe la 107 d. Hr. în vârstă de 120 ani cu moarte de martir. ⁴⁾

Preot George Petre

Principesa Maria—Ialomița

Familia Creștină

Știut este că, o enormă nedreptate se făcea unui aliat, cu care nu numai că se putea lupta în viață cu succes, dar se putea și câștiga cu ușurință și multe biruințe.

Venind însă, Mântuitorul lumii, a scormonit în temelile păgâne, scoțând femeia de unde fusese aruncată de înțelepții veacurilor și redându-o prin Sfânta Taină a nunții stării ei primordiale, de tovarășă nedespărțită a bărbatului.

Născându-se Mântuitorul Iisus Hristos, prin mijlocirea Sfântului Duh, din Sf. Fecioară Maria, a șters vina ispitei strămoșei Eva, prin meritul Sf. Fecioare Maria, căci dacă o femeie, — «Strămoșa Eva», — a mijlocit la aducerea păcatului în lume, prin ispită, tot o femeie, — «Sfânta Fecioară Maria» — a mijlocit la ridicarea păcatului din lume, prin nașterea Domnului Iisus Hristos.

1) Ghia, Epistola lui Iuda pag. 15.

2) Farrar op cit pag. 75.

3) Gheorghiu V. Dr. Introducerea pag. 716.

4) Eusebie Popovici, Ist. bis. univ. vol. I, pag. 170.

Împărăția «Iubirei mesianice» de la început și a pus temelie pe piatra credinței, a nădejdei, a dragostei, a curăției sufletești, a milei, a blândetei și a jерfei; virtuți, care sunt așa de proprii sufletului femeiesc și prin care, după doctrina Mântuitorului, femeii căzută prin păcat, poate fi repusă într-o stare de cinste, dându-i-se cea mai aleasă misiune: de a fi mamă și soție credincioasă și demnă.

«Familia, după cum s'a spus, este prima condițiune și prin urmare prima formă a societății, primul pas pe care omul îl face în viața morală și fără de care, îi este imposibil de a face vreun alt pas». 1)

Numai familia creștină întemeiată și dezvoltată pe baza principiilor creștine, este în stare să apară ca un adevărat îndreptar al vieții sociale și de stat. Creștinismul a dezvoltat sentimentul dragostei, așa cum a fost lămurit de Mântuitorul Hristos. El desființează tirania și întronează egalitatea spirituală, cheamă sub steagul său pe bărbați, femei, copii, etc.

Creștinismul a ridicat asezământul familiei la înalțimile divine, la rangul de Sfântă Taină. «Taina aceasta mare este» 1) zice Sfântul Ap. Pavel, căci ea se întemeiază pe Hristos și pe Biserica Sa. Prin principiile creștine: dragostea, mila, dreptatea, libertatea morală, răbdarea, etc., cultivate în celula organismului social numită «familie», e drept, că nu s'a ajuns la o distrugere totală de patimi, dar s'a săvârșit totuși o moderare simțită a acestora, printr'o disciplinare morală, exercitată în primul rând în cadrul familiei. În acest mod, creștinismul, pe lângă multe alte înfăptuiri, se poate privi și ca autorul celei mai înalte înfăptuiri: Ridicarea femeii din sclavie. Prin creștinism, femeia este ridicată din umilirea, din sclavia, din desfrăul îngrozitor, în care se afla la popoarele vechi și este ridicată la cea mai înaltă demnitate, căci prin ea se naște Acela, care a mântuit neamul omenesc.

«Baza ordinii sociale este familia, care se înjgheabă prin legătura conjugală ca să reînnoiască ordinea socială. Domnul Iisus Hristos a sfințit familia ridicând legătura conjugală la rangul unui sacrament. După învățătura Sf. Ap. Pavel, căsătorii întră într'un raport reciproc, asemenea legăturii dintre Hristos și Biserica Sa» 2)

Însușirile ce rezultă din căsătorie: 1) *Unitatea:* «Un Hristos și o Biserică» 3), se constată că legătura conjugală, poate să aibe loc numai între un bărbat și o femeie. 2) *Sfințenia:* Sfântă este legătura conjugală. 3) *Tăria:* Legătura conjugală se încheie prin Sf. Taină a cununiei, care este nedespărțibilă și nedeslegabilă pentru toată viața «Ceeace Dumnezeu a împreunat, omul să nu desfacă». 4) 4) *Sinceritatea:* «Bărbaților, iubiți

1) D. Stănescu: *Morala creștină*, Buc. 1889 pag. 152.

2) Efes 5,3 ;

3) Dr. O. Taranghul: *Morala creștină*, V. Dornei 1935 pag. 168.

4) Efes. 4, 4 ;

femeile voastre, precum și Hristos a iubit Biserica și s'a dat pe sine însuși pentru dânsa, iar femeile să fie supuse bărbaților ca Domnului¹⁾ Prin aceste porunci se obligă soții la o dragoste sinceră și credință reciprocă.

Ei să fie prieteni sufletești și soți adevărați, care merită numirea de „consacrați”. Lipsa de interes, răceala și neglijarea între soți, cauzează acestei legături prima rană. „Bărbatul este capul femeii sale”²⁾ înseamnă că el este condițiunea ordinii bune a familiei și o familie bine alcătuită este reazimul Bisericii și al Statului și temelia generației mai bune, pentru aceia și statul a emis în privința căsătoriei foarte multe prescripții, prin care se întemeiază viața familială adevărat creștină și produce membri fideli, atât Bisericii cât și Statului. „Căsătoria e școala cea mai sigură a ordinii, bunătații, a armoniei, însușiri neasămănat mai trebuincioasă, de cât instrucția și talentul”³⁾

„Candidații la căsătorie să fie conștienți de înalta demnitate și sfîntenie a legăturii conjugale, de datorințele și raportul lor reciproc și să se încreadă grației dumnezeiești”⁴⁾ Căruia trăiește curățenia, sfîntenia, tăria legăturii între bărbat și femeie, din familie creștină, li se pune în față ca exemplu sublimul raport dintre Hristos și Biserica Sa. Dela unirea temporală a femeii cu bărbatul, cum era în lumea veche, Domnul Iisus Hristos îi unește pe toată viața. Ridică căsătoria la rangul de taină.

Prin căsătoria creștină, soții în familie își pot îndrepta unul altuia greșalele sau neajunsurile pe care le au: „Pentru că se sfițește bărbatul necredincios prin femeia credincioasă și se sfițește femeia necredincioasă prin bărbatul credincios”⁵⁾ Concepțiunea stabilității și indisolubilității căsătoriei nu se realizează însă prin mijloace care sunt în mod vădit creațiuni ale minții omenești, căci acestea sunt supuse schimbărilor, după gradul de înțelegere, la care se poate ridica mintea omenească.

Pentru aceasta este nevoie de un principiu, care să se impună fără discuție, fără a mai fi supus schimbării, pe care să se fîrmezeza oamenii. Acest principiu îl aduce religiuinea și se impune prin intervenția lui Dumnezeu, care unește pentru toată viața pe bărbat și femeie, în momentul în care intervine afirmarea consimțământului lor și binecuvântarea Bisericii. „Familia singură poate garanta prin stabilitatea și indisolubilitatea căsătoriei, tăria nesdruncinată a unui stat”⁶⁾

Preot Ilie Dragomirescu

1) Ev. Matei, I, 6;

2) Efes. 5, 25;

3) Efes 5, 23;

4) Arh. Nifon Criveanu: „Cugetări și maxime”. R. Vâlcea 1929. pag. 25.

5) Dr. O. Tarangul: op. cit. pag. 170.

6) Iorgu D. I.: Căsătoria religioasă „Rev. Dumineca Ort.” Apriele pag. 2. Buc. 1937.

Partea oficială*Prea Cucernice Părinte,*

Luați urgente măsuri pentru arendarea terenurilor în plus de la parohii, cum vi s'a atras atențiunea și în ordinele anterioare.

Toate dosarele de licitație trimise de protoierii nu pot fi aprobate, întrucât toate sunt sub prețul regional stabilit de Camerele de agricultură respective.

Pentru extrema urgență, ce prezintă această chestiune, consiliul eparhial economic, în ședința dela 8 Ianuarie a. c. a stabilit următoarele norme de arendare :

1) Protoierii sunt direct răspunzători, ca toate terenurile să se arendeze.

2) Toate parohiile care au terenuri de arendat, vor face din nou publicații de arendare, al căror preț de începere a licitației va fi de la prețul regional respectiv în sus.

Prima zi de licitație va fi Duminică 1 Februarie, urmând celelalte automat.

Cu temeiul Nr. 129/1941 consiliul eparhial economic a hotărât în caz de neobținere a prețului regional sau a lipsei de amatori, că preotul paroh, va putea lua asupra sa terenul cu prețul regional, în care nu se cuprind dările și pe care arendașul va fi obligat a le plăti.

3) Cu temeiul Nr. 91/1942 consiliul economic în aceeași ședință a hotărât ca preoții deservenți la filiale fără salariu, să poată lua cu arendă terenurile în plus dela satele pe care le deservesc, fără licitație, la prețul regional, plus dările.

4) Nu veți da curs nici unui dosar de licitație sau cereri de arendare, care nu e întocmit în condițiile de mai sus. De asemenea nici contracte, care nu sunt încheiate în același sens nu veți mai înainta spre aprobare.

5) Aredările nu se fac decât pe un an și numai cu contract pe formularele Sf. Episcopii, de care trebuie să aveți suficiente în depozit.

6) Parohiile care au ținut licitații, fără a obține prețul regional cel puțin, dacă preoții respectivi vor a le lua în arendă la prețul regional, pot face aceasta fără altă formă.

7) Vi se trimite tablou de prețurile regionale, stabilite în ședința consiliului eparhial economic amintit.

Primiți arhieresti binecuvântări.

Episcop,

(ss) **GHERONTIE**

Consilier Referent,

(ss) *Preotul M. Rădulescu*

COPIE după raportul Comitetului misionar „Cuvioasa Parascheva“ Constanța No. 90 din 12 Decembrie 1941 către Sf. Episcopie înregistrat sub No. 6882.941.

Prea Sfințite Stăpâne,

Cu profundă smerenie supun cunoștinței Prea Sfinției Voas-

tre un rezumat al activității desfășurate de Comitetul misionar, „Cuvioasa Parascheva“ din Constanța dela începutul actualului războiu și până la 15 Nov. 1941.

Cu înalta binecuvântare și aprobare dată de Prea Sfinția Voastră, prin ord. No. 3409/941, s'a înființat acest comitet misionar, ca organ de propagandă culturală, religioasă și națională al parohiei „Cuvioasa Parascheva“ din orașul Constanța. El lucrează sub înalta Președinție de onoare a Prea Sfinției Voastre și în conformitate cu legile în vigoare.

Prin ord. No. 4328/941 ați binevoit a dispune ca acest comitet misionar să colecteze alimente și altele pentru ostașii răniți din Spitalul „Prof. Dr. V. Sion“ — Constanța.

Potrivit îndemnurilor și sfaturilor Prea Sfinției Voastre, membrii și membrele comitetului misionar, au pornit la lucru, împrăștiind grăunțele binefacerii, câteva luni de zile, celor ce-și jertfesc viața pentru credință, Neam și Patrie.

I. Astfel, dela 27 Iunie c. și până la 18 Sept. c., în fiecare zi, am împărțit ostașilor suferinzi, din spital: chifle, cărți poștale, cărți de citit, prăjituri, deserturi, ziare, țigări, fructe, etc.

II. Dela 18 Sept. c și până la 29 Oct. c. adică 42 de zile, am dat la prânz în fiecare zi o bogată și substanțială masă la circa 40 ostași răniți și suferinzi, din Spitalul „Prof. Dr. V. Sion“ Constanța.

III. Dela 3 Nov. c. și până la 15 Nov. c. adică 12 zile, iarăși am dat în fiecare zi o bogată masă la prânz la 24 ostași răniți din Spitalul Militar Z. I. 198 Constanța, masă ce a conținat din : supă, friptură, pâine și desert.

În total, s'a dat masa, timp de 54 de zile.

Această hrană îmbelșugată, în vremuri excepțional de grele, pentru Constanța, a avut darul de a grăbi însănătoșirea, de a mângâia sufletele și a înălța inimile ostașilor răniți de schijele și gloanțele dușmane.

IV. Pentru pregătirea dejunului au donat alimente următoarele instituții și persoane :

1) Căminul Cultural „Episcopul Gherontie“ din com. Săcele-Constanța, a dat alimente pentru masa pe 10 zile.

2) Pr. V. Gheorghită—Parohia Carol I pentru masă pe 6 zile		
3) Pr. C. Rodideală—Corbul de Jos	”	6 ”
4) Pr. Ion Andrei—Corbul de Sus	”	5 ”
5) Pr. C. Necșulescu—Pantelimonul de Sus	”	9 ”
6) Pr. Gh. Comănici—Nuntași	”	5 ”
7) Pr. Gh. Taifas—Runcu	”	5 ”
8) Pr. A. Mihăilescu—Târgușor	”	4 ”
9) Pr. Ion Măntoiu—Istria	”	2 ”
10) Pr. R. Brașoveanu—Tortoman	”	2 ”

Total zile 54

V. Masa a fost pregătită prin munca și bună voința următoarelor membre :

- 1) D-na Angela Pr. E. Grosu institutoare — Constanța
- 2) „ Aurora T. Comăneanu
- 3) „ Venetia Nic. Ioniță
- 4) „ Maria T. Bontescu
- 5) „ Maria E. Vulcan
- 6) „ L. Andreescu

Fiecare a contribuit cu multe alimente și daruri, pe care le-a împărțit ostașilor, câte 7-8 zile de-a-rândul.

Susnumitele Doamne au fost ajutate, atât la pregătirea mesei, cât și la împărțirea ei la spital, de următoarele membre: Doamnele; Bucur, Albu, Rădescu, Delangelo, Ialgați, Dădârlat, Tașcă, Pană, Panaitescu, Georgescu, Novac și D-soarele: L. Alexandrescu, Ana Bârzan, S. Cane, Elvira Leon, M. Mănoiu, Persa Crișan, Elena Dima, și M. Abagiu.

VI. S'a colectat suma de lei 24.000 (două zeci și patru mii) pentru diferite alimente și daruri necesare la masă și altele ce s'au dat ostașilor, dela următoarele persoane:

Pr. Gh. Tudose — Baia, Pr. T. Iordache — Vulturul, Pr. L. Tomșa—Sinoe, Pr. E. Văduva — Săcele, Inv. Ghencea — Săcele, Plut. Ghiță — Săcele, Plut. Sp. Popescu — Constanța, Notar Constantinescu — Nuntași, V. Hurdic, Aloman Albu, I. Dăneț, Bătlan, Barta, Ceară, Găiculescu, Soc. Astra-Română, Soc. Dâmbovița, Mihăescu, Rădulescu, V. Tifoi, I. Itu, Cojocaru, E. Vulcan, T. Bontescu, N. Ioniță, Inv. Marin, Inv. Stănescu, etc.

VII. Deasemenea, Comitetul misionar „Cuvioasa Parascheva“ a botezat 5 copii săraci, din spital și le-a dăruit îmbrăcămintea completă.

A ajutat pe refugiați și a plasat în diferite servicii pe alți nenorociți ai soartei.

Am împodobit mormintele eroilor cu flori.

În prezent, membrii și membrele acestui comitet, dau concurs celor lipsiți, în cadrul „Ajutorului de Iarnă“.

Prin munca neobosită, pe care membrii și membrele misiunii, au depus-o pe tărâm național și samaritean, în spitale, în timp de bombardament, sfidând orice pericol și stând de veghe lângă patul ostașilor răniți, în semn de dragoste și mângâiere, cu adâncă smerenie rog pe re-a Sfinția Voastră, Președintele de onoare al acestui Comitet și Indrumătorul spiritual al tuturor creștinilor ortodoxi din Dobrogea lui Mircea cel Bătrân, să binecuvinteze opera și sufletele celor ce au săvârșit-o, spre a continua, cu mai multă însuflețire, această acțiune de mângâiere a celor bolnavi, de ajutorare a celor lipsiți, fiind la înălțimea înalțelor comandamente morale și naționale.

Sunt al Prea Sfinției Voastre, prea plecat serv.

Preot Paroh,

(ss) **Ec. D. C. Andrei**

Președinte activ al comitetului misionar

„Cuvioasa Parascheva“

Constanța

Schimb de telegrame

COPIE după telegrama Sf. Episcopii Constanța No. 140 din 7 Ianuarie 1942 către D-l Mareșal Ion Antonescu.

Cu prilejul sărbătoririi Patronului Domniei Voastre, Eu și credincioșii Eparhiei Constanța Vă exprimăm devotamentul nostru întreg și vă urăm isbândă deplină întru făurirea idealurilor naționale.

Dumnezeu să vă ajute să duceți Țara la glorie și pace.

Episcop,

(ss) + **GHERONTIE**

COPIE după telegrama Domnului Mareșal Ion Antonescu No. 9060 din 19 Ianuarie 1942, către Sf. Episcopie Constanța.

Vă mulțumesc călduros și Vă trimit din suflet cele mai bune urări pentru Noul An.

Mareșal (ss) ANTONESCU

COPIE după telegrama Sf. Episcopii Constanța No. 6869 din 13 Dec. 1941 către D-l Ministru I. Petrovici, al Cultelor și Artelor.

Biserica dobrogeană salută cu toată inima venirea Domniei Voastre la Căducerea Ministerului Culturii Naționale și Cultelor și roagă pe Dumnezeu să Vă daruiască sănătate viață lungă și isbândă în opera culturii și credinței Neamului nostru.

Episcop,

(ss) + **GHERONTIE**

COPIE după telegrama Domnului Ministru I. Petrovici No. 9846 din 19 Decembrie 1941, către Sf. Episcopie Constanța înreg. sub No. 7001/1941.

Mulțumesc Bisericii Dobrogene în frunte cu Sfinția Voastră pentru bunele urări.

Ministru (ss) I. Petrovici

COPIE după telegrama Sf. Episcopii Constanța No. 6868 din 13 Decembrie 1941 către domnul Aurel Popa Secretar General la Ministerul Cultelor.

Personal și în numele clerului Eparhiei mele salut venirea Domniei Voastre în demnitatea de Secretar general al Ministerului nostru. Dumnezeu să Vă ajute în opera de colaborare cu Biserica pentru binele Neamului nostru.

EPISCOP,
(ss) † *Gherontie*

COPIE

Vă mulțumesc pentru felicitările exprimate.

Secretar General
(ss) **Profesor Aurel Popa**

COPIE

Rog primiți respectuoasele mele mulțumiri pentru arhipăstoreștile Sfinției Voastre urări.

(ss) **A. C. Cuza**

Posturi vacante

Se declară vacant pe data de 15 Noembrie 1941 postul de cântăreț dela parohia Basarabi, județul Constanța.

SPRE ȘTIINȚA

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență, se va adresa Revistei «Tomis» la Sfânta Episcopie, Constanța.

ABONAMENTUL:

1 an pentru preoți, epitropi și abonați particulari 120 lei
1 an pentru cântăreți 100 .

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANTA

~~P. C. Sate~~
Domnului

P. S. Episcop Nicolae Popovici

Episcopie si Anadoliei

Parohia _____

Comuna *Beius* _____

Județul *Bistrita* _____